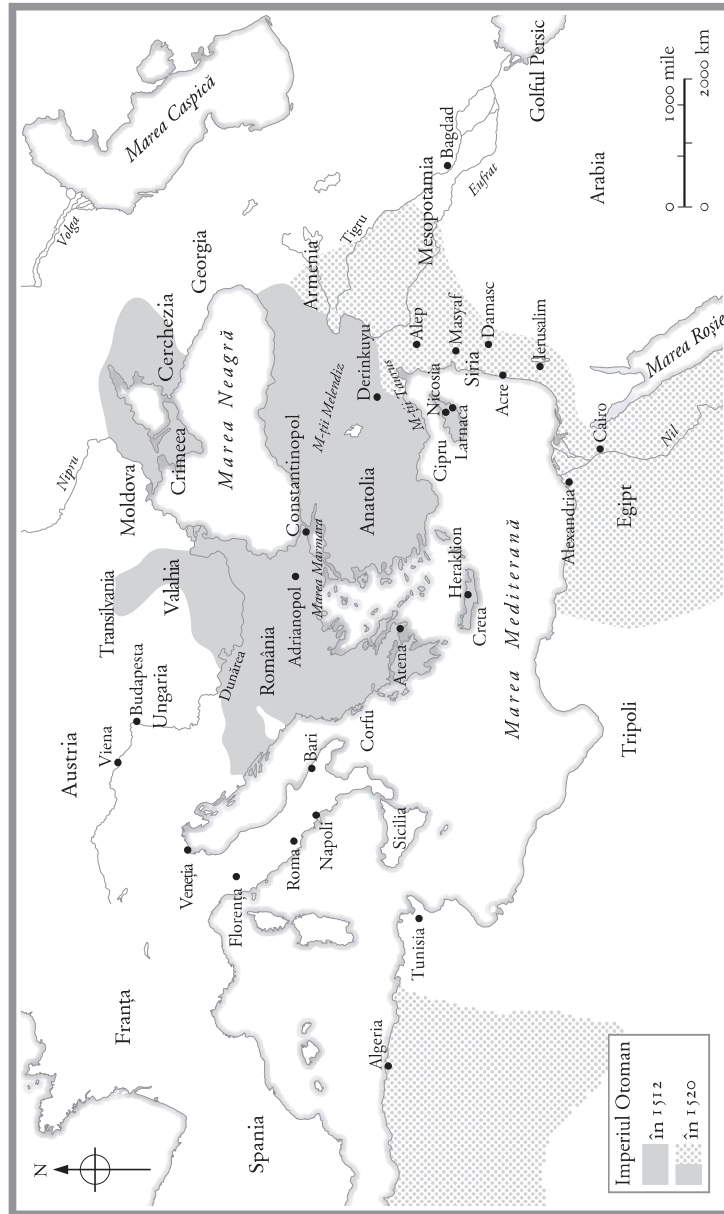

Imperiul Otoman în secolul al XVI-lea

Partea întâi

Spre-amiaza vieții noastre muritoare,
Ajuns într-o pădure-ntunecoasă,
Mă rătăcii, pierzând dreapta cărare.
Nu-i chip să spun, căci prea cumplit mă-nfioară gândul ei,
Ce cruntă mă-mprejmuia, ce-adâncă și stufoasă.¹

DANTE, *Infernul*

¹ Toate citatele din Dante provin din *Divina Comedie*, Ed. Minerva, București, 1982, traducere Etta Boeriu (n. trad.).

Capitolul 1

Un vultur plutea sus de tot pe cerul senin și geros.

Prăfuit și obosit de drum, călătorul își desprinsese privirea de la pasăre, după care trecu peste un zid scund și grosolan și rămase apoi nemișcat pentru o clipă, cercetând cu ochi atenți scena dinaintea sa. Lanțul vălurat de creste muntoase încununat de zăpezi înconjura castelul, protejându-l, cocoțat pe propria-i culme înaltă, iar turnul cu dom al donjonului său oglindea cupola mai scundă a turnului închisorii din apropiere. Stânci asemenea unor gheare de fier se încheștau de temeliiile zidurilor lui abrupte și sure. Călătorul nostru îl văzuse și altă dată –, cu o zi în urmă, îl întrezărise întâia oară, în amurg, de pe un promontoriu pe care-l escaladase la doi kilometri spre apus. Părea construit de puterile magice ale unui vrăjitor pe terenul acesta imposibil, totuna cu stâncile și țăncurile cu care-și unea forțele.

Ajunsese la ținta sa... în cele din urmă. După douăsprezece luni obositoare de călătorie. Și fusese cu adevărat o călătorie lungă, cu drumuri desfundate și rafale biciuind nemilos¹.

Ghemuit, pentru orice eventualitate, și rămânând nemișcat după ce-și verificase instinctiv armele, călătorul continuă să privească atent. Orice semn de mișcare. Cât de mic.

¹ Aluzie la „Călătoria magilor”, de T. S. Eliot (n. trad.).

Pe metereze nu era nici țipenie. Fuioare de zăpadă se învâртеbeau în vântul tăios. Dar nici urmă de oameni. Locul părea pustiu. Așa cum se așteptase din ceea ce citise despre el. Totuși, viața îl învățase că cel mai bine era să fie absolut sigur. Stătu neclintit.

Nu se auzea niciun sunet, doar vântul. Apoi... ceva. Un zornăit? În stânga lui, în față, câteva pietricele se rostogoliră pe o pantă stearpă, puțin înclinată. Bărbatul se încordă și se ridică puțin, cu capul retras totuși între umeri. Apoi săgeata îl izbi în umărul drept, pătrunzând prin pieptarul armurii de corp.

Se clătină și se strâmbă de durere, ducând mâna la săgeată, dar în același timp ridică ochii și scrută cu atenție stânca înaltă de șase-șapte metri, care se afla în fața castelului și-i slujea drept zid exterior natural. În vârful ei apăruse un bărbat în tunică roșu-închis, cu garnituri cenușii și pieptar de zale. Purta însemne de căpitan. Țeasta neacoperită îi era rasă și o cicatrice îi brăzda chipul de-a curmezișul. Căpitanul deschise gura într-o expresie ce era parțial rânjet, parțial surâs triumfător, dezgolindu-și dinții strâmbi și ciobiți, cafenii precum pietrele de morminte dintr-un cimitir lăsat în paragină.

Călătorul trase de coada săgeții. Deși vârful cu ghimpi se agățase în armură, abia dacă străpunsese metalul și doar îi zgâriase pielea. Îl rupse din săgeată și aruncă bucățile cât colo. Pe când făcea asta, văzu mai bine de o sută de bărbați, în uniforme identice, înarmați cu halebarde și săbii, înșiruindu-se în vârful stâncii de o parte și de alta a căpitanului ras în cap. Fețele lor erau ascunse de coifuri cu apărătoare de nas, însă blazoanele ce înfățișau un vultur negru îi spusese călătorului cine erau și știa la ce se putea aștepta din partea lor dacă le cădea în mâini.

Să fi fost oare un semn de bătrânețe faptul că intrase într-o cursă atât de simplă? Își luase însă toate măsurile de precauție.

Și totuși, se părea că nu avusese succes.

Se retrase un pas, pregătindu-se pentru soldații ce veneau spre el și se răspândeau în evantai pentru a-l înconjura, păstrând lungimea halebardelor între ei și ținta lor. Călătorul simțea că, în ciuda superiorității lor numerice, le era teamă de el. Reputația îi era bine cunoscută, iar ei aveau de ce să fie temători.

Cercetă cu privirea capetele halebardelor. Erau din cele duble: cu tăiș de secure și vârf de suliță.

Își îndoi brațele și din dreptul încheieturilor îi țâșniră cele două pumnale secrete, cenușii și ucigașe. Încordându-se, devie prima lovitură și o simți șovăitoare – oare încercau să-l captureze viu? Apoi soldații începură să-l lovească din toate părțile, căutând să-l doboare în genunchi.

Se răsuci fulgerător și din două mișcări reteză cozile celor mai apropiate halebarde. Când capătul uneia zbură prin aer, el retrase un pumnal și prinse capătul rupt înainte de a cădea pe pământ. Strângând ciotul cozii în pumn, înfipse lama securii în pieptul bărbatului dezarmat.

Ceialți se apropiară, iar călătorul se ghemui la timp când un curent de aer anunță mișcarea unei halebarde ce seceră peste el, trecându-i la doi centimetri de spinare. Se întoarse cu sălbăticie într-acolo și înfipse adânc pumnalul din mâna stângă în picioarele atacatorului aflat în fața sa. Cu un urlet, soldatul se prăbuși.

Călătorul prinse halebarda căzută, care cu numai o clipă mai devreme fusese gata să-i pună capăt vieții și o roti prin văzduh, tăind mâinile altui agresor. Acestea se arcuiră prin aer, cu degetele îndoite parcă cerșind îndurare, urmate de un penaj de sânge ca un curcubeu roșu.

Asta îi opri pentru o clipă pe soldați, însă ei văzuseră lucruri și mai rele, iar călătorul se bucură numai de o clipă de respiro înainte să-și reia înaintarea. Roti iarăși halebarda și-i lăsă tăișul înfipt adânc în beregata unuia care se apropiase decis. O abandonează apoi și, din aceeași mișcare,

își retrase celălalt pumnal, eliberându-și astfel mâinile, care înhățară un sergent ce mânua o spadă cu lama lată și îi smulseră arma, azvârlindu-l într-un grup de oameni de-ai săi. Călătorul îi cântări fulgerător greutatea în palmă și-și simți bicepsii încordându-se când o prinse cu ambele mâini și o ridică la timp ca să-i spintece coiful altui halebardier, care se furișase din spatele lui prin stânga sperând să-l ia prin surprindere.

Spada era bună. Mai potrivită pentru lupta asta decât iataganul ușor pe care-l avea la brâu și pe care-l dobândise în decursul călătoriei sau decât pumnalele secrete, pentru lupta corp la corp. Ele nu-l dezamăgiseră niciodată.

De acum mai mulți soldați coborau din castel. De câți oare avea să fie nevoie pentru a-l supune pe bărbatul acesta singur? Se strânsură în jurul lui, dar el se rotea și sărea, pentru a-i deruta. Căută să se elibereze din strânsoarea lor, azvârlindu-se peste spinarea unuia, ateriză ghemuit, se încordă, devie lovitură unei spade cu apărătoarea metalică de pe încheietura mâinii stângi și se întoarse ca să-și înfigă propria spadă între coastele atacatorului.

Pentru ca apoi... un moment de acalmie. De ce? Călătorul se opri locului să-și recapete răsuflarea. Fusesse o vreme când nu era nevoit să-și recapete răsuflarea. Ridică privirea. Soldații în zale cenușii încă îl încercuiau.

Dar printre ei, zări brusc un alt bărbat.

Un alt bărbat. Care mergea printre ei. Neobservat, calm. Un tânăr în alb. Era înveșmântat aidoma călătorului, cu aceeași glugă pe cap, care cobora în față, curbată și ascuțită ca un cioc de vultur. Buzele călătorului se întredeschiseră de uimire. Totul părea tăcut. Totul părea nemișcat, cu excepția tânărului în alb care mergea. Cu pas egal, calm, netulburat.

Tânărul părea să treacă printre soldați ca un om care ar fi mers printr-o porumbiște – ca și cum nu l-ar fi atins sau afectat defel. Oare și cataramele curelelor ce-i prindeau echipamentul erau la fel cu ale călătorului? Cu aceleași

însemne? Însemnele ce-i fuseseră arse în conștiință și în viață de peste treizeci de ani – tot așa cum îi fuseseră arse, cu mult timp în urmă, inelarul?

Călătorul clipi scurt și când deschise ochii, viziunea – dacă asta fusese – dispăruse, iar zgomotele, mirosurile și pericolul reveniseră în jurul lui, apropiindu-se constant, rânduri după rânduri de inamici pe care știa că nu-i putea învinge și de care nici nu putea scăpa.

Însă acum nu se simțea cumva la fel de singur.

Nu avea timp să gândească. Soldații se apropiau neconștient, temători, dar în același timp furioși. Loviturile se revărsau ca ploaia, prea multe ca să se poată feri. Călătorul se luptă cu înverșunare, doborî încă cinci soldați... zece. Se înfruntau însă cu o hidră cu o mie de capete. Un spadasin voinic apăru și abătu asupra lui o spadă grea de zece kilograme. Călătorul ridică brațul stâng ca să pareze cu apărătoarea, se răsuci și-i dădu drumul propriei spade, pentru a se folosi de pumnalul secret din mâna dreaptă. Însă atacatorul lui fu norocos. Deși deviată de apărătoare, lovitura fusese prea puternică și, lunecând spre încheietura stângă a călătorului, îi rupse pumnalul secret stâng. În aceeași clipă, călătorul, dezechilibrat, se poticni de o piatră și-și scrânti glezna. Nu se putu opri din cădere și ajunse cu fața în jos pe pământul pietros. Și rămase întins acolo.

Cercul de soldați se strânse, păstrând o lungime de halebardă depărtare între ei și prada lor, încă încordați, încă temători, încă necutezând să fie triumfători. Vârfurile sulitelor îi atingeau spinarea. O singură mișcare și avea să fie mort.

Iar el nu era pregătit pentru așa ceva, deocamdată.

Tălpi de cizme scrâșniră pe pietricele. Se apropia cineva. Călătorul întoarse puțin capul și-l zări pe căpitanul cu țeasta rasă, care se opri lângă el. Cicatricea i se zărea albă pe față. Se aplecă îndeajuns de mult pentru a-și face simțită duhoarea respirației.

Căpitanul trase pe spate gluga călătorului, doar atât cât să-i poată vedea chipul. Rânji când așteptarea i se confirmă.

— Ah, a sosit Mentorul. Ezio Auditore da Firenze. Te așteptam — așa cum ți-ai dat seama fără doar și poate. Cred că a fost o adevărată surpriză pentru tine, să vezi în mâinile noastre vechea fortăreață a Frăției tale. Dar era inevitabil să se întâmple așa. În ciuda eforturilor tale, noi suntem sortiți să învingem.

Se îndreptă, se întoarse către soldații care-l înconjurau pe Ezio, vreo două sute acum, și ordonă lătrat:

— Duceți-l în celula din turn. Mai întâi însă, încătușați-i mâinile, și cât mai strâns.

Îl traseră pe Ezio în picioare, după care, în grabă, cu gesturi nervoase, îl legară.

— E un drum scurt, apoi multe trepte, zise căpitanul. După care ar fi mai bine să te rogi. Mâine dimineață te vom spânzura.

Deasupra lor în văzduh, vulturul își continua căutarea prăzii. Nimeni nu avea ochi pentru el. Pentru frumusețea lui. Pentru libertatea lui.